

PARAULA I VIDA

ACTUALITAT

Treballar amb les famílies i per les famílies

En ple Nadal, el record i l'exemple de la **Sagrada Família de Jesús, Maria i Josep**, ens invita a mirar cap a tres llocs: Betlem, Egipte i Natzaret.

Són els llocs on la Sagrada Família visqué. Ens apropem a l'amor arrelat que aquelles tres persones visqueren, sempre unides. Amor per acollir amb coratge el do d'un filllet, que és portador del Misteri del Déu fet home. Amor que venç la por quan toca viure les dificultats dels exiliats. I Amor que es fa vida silenciosa, pregària, treball, abnegació, servei, unió i casa oberta... Els grans reptes que tota família ha de viure avui, també se'ls van fer seus Jesús i els seus pares. Per això avui els consagram totes les famílies del món.

«Us animo a seguir treballant amb la família i per la família, aconsella el Papa Francesc. És un treball que el Senyor ens demana fer d'una manera particular en aquest temps, que és un temps difícil tant per a la família, com a institució, com per a les famílies a causa de la crisi». D'una banda resulta evident que hi ha una situació de crisi de la institució familiar, d'una altra hi ha un desig de família clarament rellevant, justament en les noves generacions. La família és la

institució més valorada en totes les enquestes. Se suma el creixement rellevant del nombre de casos de famílies «ampliades», especialment amb la presència de fills de diverses parelles, amb la sempre més difosa autoreferencialitat de la gestió dels propis desitjos i aspiracions, i la consegüent «privatització» de la realitat familiar. En aquest quadre, també és cert que molta gent, especialment els joves, perceben el valor de la relació familiar estable i duradora, un veritable i propi desig de matrimoni i família, en el qual es valora molt poder accedir a un amor fidel i que no es trenqui, que ofereixi serenitat per al creixement humà i espiritual de tots els seus membres. Hem de saber acollir aquest desig de família.

Davant d'aquesta situació, l'Església sent la urgència de proposar una visió oberta de la família, font de capital social, font de virtut, que és essencial per a la vida comuna. I que a més subratlli la importància d'un desenvolupament integral de les persones i mostri com la família és fonamental per a madurar els processos afectius i de coneixement, decisius per a estructurar la persona. El mateix Papa en el Discurs de Clausura del Sínode l'octubre passat, donava una síntesi dels **reptes pastorals**

que hem d'afrontar a les Diòcesis: «Idear una pastoral familiar renovada, que es basi en l'Evangelí i respecti les diferències culturals. Una pastoral capaç de transmetre la Bona Notícia amb un llenguatge atractiu i alegre, i que tregui del cor dels joves la por a assumir compromisos definitius. Una pastoral que presti particular atenció als fills, que són les veritables víctimes de les ferides familiars. Una pastoral innovadora que aconsegueixi una preparació adequada per al sagrament del matrimoni i abandoni la pràctica actual que sovint es preocupa més per les aparences i les formalitats que per educar envers un compromís que duri tota la vida.»

Caldrà saber formar les noves generacions. I sortir enfora per buscar, acollir i guiar, manifestant i difonent la misericòrdia de Déu a les famílies amb necessitats diverses i situacions d'allunyament. Il·luminar les consciències i guanyar més confiança en l'Església. I sobretot recolzar les famílies sanes, fidels, així com les famílies nombroses, que han acollit i estimat molt, i que donen testimoni de fidelitat al Senyor i als manaments de l'Església.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Assemblea de l'Hospitalitat de Lourdes

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes del Bisbat d'Urgell va celebrar la 37a assemblea anual amb la participació d'un centenar de persones a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer, el 29 de novembre. L'assemblea s'inicià amb la celebració de l'Eucaristia al Santuari del Sant Crist presidida pel Sr. Arquebisbe, Mons. Joan-Enric Vives, i fou concelebrada per Mn. Ignasi Navarri, Vicari General i Consiliari de l'Hospitalitat, i Mn. Pere Morales, nou Viceconsiliari. I comptà amb la presència de la comunitat de les Monges del Sant Crist.

L'Assemblea anual es va celebrar sota la presidència del Sr. Arquebisbe i del President de l'Hospitalitat, el Sr. Josep M. Marimon, acompanyat de la resta dels membres de la Junta Directiva.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Les consignes evangèliques

Segons l'informe Foessa sobre exclusió i desenvolupament social a Catalunya, presentat per Càritas Catalunya el mes de febrer del 2015, «el 67% de la població catalana es veu afectada per algun indicador de pobresa i exclusió». A més, «hi ha un 9% de catalans que estan en situació d'exclusió severa».

Hom no pot deixar de preguntar-se: ¿en aquesta nació que cantem i vo-

lem «rica i plena», com és possible una realitat tan dramàtica i per a tantes persones? La resposta ens portaria a considerar factors polítics, economicosocials, globals i, sens dubte, personals, també dels mateixos pobres i exclosos. Però la causa primera de totes, no ens enganyem, respon al capteniment egoista de voluntats, personals o col·lectives, situades a les antípodes de les consignes evan-

gèliques de «donar al qui et demana» (Lc 6,30), «comunicar els propis béns, fins i tot allò necessari» (Lc 21,1-4), «donar sense esperar contrapartida» (Lc 14,12-14), «no acumular riqueses» (Lc 12,16-21), «donar-ho tot als pobres per seguir Jesús» (Mc 10,17-23), «servir Déu i al diner és impossible» (Lc 16,13), etc.

Les consignes evangèliques pen- nenes, tenen la seva explicació

adient a les circumstàncies del segle XXI.

Per exemple: «El diner ha de servir i no governar» (*Evangelii gaudium* 58); «El principi de gratuïtat i la lògica del do, com a expressions de fraternitat, poden i han de tenir espai en l'activitat econòmica ordinària» (*Caritas in Veritate* 36).

Concepció Huerta

PALABRA Y VIDA

Trabajemos con las familias y por las familias

En plena Navidad, el recuerdo y el ejemplo de la **Sagrada Familia de Jesús, María y José**, nos invita a mirar hacia tres lugares: Belén, Egipto y Nazaret. Son los lugares donde la Sagrada Familia vivió. Nos acercan al amor que aquellas tres personas vivieron, siempre unidas. Amor para acoger con coraje el don de un hijo, que es portador del Misterio del Dios hecho hombre. Amor que vence el miedo cuando toca vivir las dificultades de los exiliados. Y Amor que se hace vida silenciosa, oración, trabajo, abnegación, servicio, unión y casa abierta... Los grandes retos que toda familia debe vivir hoy, también tuvieron que afrontarlos Jesús y sus padres. Por eso hoy les consagramos todas las familias del mundo.

«Os animo a seguir trabajando con la familia y para la familia, aconseja el Papa Francisco. Es un trabajo que el Señor nos pide hacer de una manera particular en este tiempo, que es un tiempo difícil tanto para la familia, como institución, como para las familias debido a la crisis». Por una parte resulta evidente que se da una situación de crisis de la institución familiar, y por otra, hay un deseo de familia claramente relevante, justamente en las nuevas generaciones. La familia es la institución más valorada en todas las encuestas. Se suma el crecimiento relevante del número de casos de familias «ampliadas», especialmente con la presencia de hijos de diferentes parejas, con la siempre más difundida autorreferencialidad de la gestión de los propios deseos y aspiraciones, y la consiguiente «privatización» de la realidad familiar. En este cuadro, también es cierto que muchas personas, especialmente los jóvenes, perciben el valor de la relación familiar estable y duradera, un verdadero y propio deseo de matrimonio y familia, en el que se valora mucho poder acceder a un amor fiel y que no se rompa, que ofrezca serenidad para el crecimiento humano y espiritual de todos los miembros. Tenemos que saber acoger este deseo de familia.

Ante esta situación, la Iglesia siente la urgencia de proponer una visión abierta de la familia, fuente de capital social, fuente de virtud, que es esencial para la vida común. Y que además subraye la importancia de un desarrollo integral de las personas y muestre cómo la familia es fundamental para madurar los procesos afectivos y de conocimiento, decisivos para estructurar a la persona. El mismo Papa en el Discurso de Clausura del Sínodo de octubre pasado, daba una síntesis de **los retos pastorales** que debemos afrontar en las Diócesis: «Idear una pastoral familiar renovada que se base en el Evangelio y respete las diferencias culturales. Una pastoral capaz de transmitir la Buena Noticia con un lenguaje atractivo y alegre, y que quite del corazón de los jóvenes el miedo a asumir compromisos definitivos. Una pastoral que preste particular atención a los hijos, que son las verdaderas víctimas de las heridas familiares. Una pastoral innovadora que consiga una preparación adecuada para el sacramento del matrimonio y abandone la práctica actual que a menudo se preocupa más por las apariencias y las formalidades que por educar a un compromiso que dure toda la vida.»

Habrà que saber formar las nuevas generaciones. Y salir afuera para buscar, acoger y guiar, manifestando y difundiendo la misericordia de Dios a las familias con necesidades diversas y situaciones de alejamiento. Iluminar las conciencias y ganar más confianza en la Iglesia. Y sobre todo apoyar a las familias sanas, fieles, así como a las familias numerosas, que han acogido y amado mucho, y que dan testimonio de fidelidad al Señor y a los mandamientos de la Iglesia.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

La Vida Consagrada amb una nova mirada en l'Advent

Fred intens a l'exterior del Santuari de Balaguer, però a dins, la flama encesa de la Vida Consagrada: en el Recés que va dirigir Mons. Joan-Enric a més de 30 religiosos, religioses, verges consagrades i altres participants desplaçats des de diferents indrets del Bisbat. Era l'inici de l'Advent, i Mons. Joan-Enric va fer, el 29 de novembre a la tarda a la Casa d'Espiritualitat, una exposició molt bonica i profunda a partir de les exhortacions del Sant Pare Francesc, amb el rerefons de l'espiritualitat i dinàmica ignasiana.

L'Arquebisbe va apuntar tres forces que han d'animar el nostre camí de l'Advent: la memòria, la fidelitat i l'oració. Va parlar de

fer memòria dels que ens han precedit i ajudat en el nostre camí de seguiment de Jesús: «És una gràcia que l'hem de demanar. Som hereus d'un passat carregat de vida plena, donada amb generositat. No hem de perdre el tresor de gràcia i santedat que ens han llegat els nostres avantpassats, com llavor que creix i dona continuïtat. No podem oblidar-nos l'herència que hem rebut dels nostres màrtirs», tot fent referència al diàleg del Papa amb els consagrats a Uganda el dia anterior.

També considerà la fidelitat a la memòria, a la vocació, als compromís, al zel apostòlic: «La fidelitat al camí emprès de santedat en una cultura on la fidelitat no és el plat fort per a man-

tenir-se en forma». I va remarcar que la memòria significa fidelitat i fidelitat que només és possible amb l'oració. Finalment parlà de l'oració: «que significa també humiliació, reconeixent el que som, el que hem fet i també el que hem deixat de fer. La humiliació d'anar amb certa freqüència al confessor a reconèixer els propis pecats».

En la segona part del Recés

Mons. Joan-Enric va apuntar una pregunta per inspirar la pregària: Per què necessito que vingui el Senyor aquest Advent-Nadal, aquest Any de la Misericòrdia?, va recordar el signe de l'obertura del cor, i del cor de Jesús, d'on brolla la misericòrdia.

En aquest intens treball interior es va fer una hora de pregària davant el Santíssim Sagrament.

A continuació varen resar les Vespres cantades i solemnes en comunió amb tota l'Església.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

El prometatge

El prometatge té relació amb la confiança, la sinceritat, la fiabilitat. Confiança en la vocació que Déu dona, perquè el matrimoni és en primer lloc la descoberta d'una crida de Déu.

El prometatge, en altres paraules, és el temps durant el qual tots dos membres de la parella són cridats a fer una bona feina en l'amor, un treball participat en comú, que busca l'aprofundiment. Es descobreixen conjuntament, és a dir, l'home «aprèn» com és la dona coneixent aquesta dona, la seva promesa, i la dona «aprèn» com és l'home coneixent aquest home, el seu promès. No subestimem la importància d'aquest aprenentatge: és

un bon esforç, i el mateix amor ho exigeix, perquè no és només una felicitat despreocupada, una emoció encantada...

L'aliança d'amor entre l'home i la dona, aliança per a tota la vida, no s'improvisa, no es fa d'un dia per l'altre. No és el matrimoni exprés: cal treballar en l'amor, cal fer camí. L'aliança de l'amor de l'home i la dona s'aprèn i es poleix. Em permeto dir que és una aliança d'artesanía. Fer de dues vides una única vida és també quasi un miracle, un miracle de la llibertat i del cor, confiat a la fe.

L'Església, en la seva saviesa, guarda la distinció entre ser promesos i ser esposos —no és el mateix— especialment a la vista

de la delicadesa i de la profunditat d'aquesta realitat.

S'ha de revalorar el prometatge com a temps de coneixença recíproca i de compartir un projecte. El camí de preparació al matrimoni s'ha d'establir des d'aquest punt de vista, servint-se també del testimoni senzill però intens de cònjuges cristians. I basant-se també en el que és essencial: la Bíblia, la pregària, els sagraments i la fraternitat amb els pobres. Els nuvis que s'hi esforcen creixen tots dos i tot això porta a preparar una bonica celebració del matrimoni d'una manera diferent, no mundana, sinó de manera cristiana!

(Dimecres, 27 de maig de 2015.)

Els joves d'Urgell participen a la trobada de la comunitat ecumènica de Taizé a València

Un grup de dotze joves de la diòcesi d'Urgell s'han afegit enguany a l'experiència de viure la pregària de la comunitat ecumènica de Taizé en aquestes dates de finals d'any, a València. Mn. Ivan Ayala fa l'acompanyament del grup. El viatge s'ha fet de manera compartida amb els joves de diverses diòcesis catalanes, que han omplert un autocar per anar fins al punt d'encontre a la capital valenciana: és el principi d'una experiència que marca una experiència especial en els nois i noies que la viuen.

Joan Cunyé, col·laborador de la Delegació de Joventut, ha viscut l'experiència de Taizé al llarg de diversos anys «quan ets un jove en busca del sentit de moltes coses, t'ajuda moltíssim. Suposo que a mida que et vas fent gran i et vas habituant una mica a la rutina diària i al rol de treballar, no té el mateix efecte que pot tenir en una persona de divuit anys, però sens dubte per a mi

va significar un abans i un després, el fet de conèixer Taizé».

La trobada europea, que convoca anualment la comunitat ecumènica de Taizé, se celebrarà aquest any a la ciutat de València del 28 de desembre a l'1 de gener, després de la invitació de l'Arxidiòcesi de València a la comunitat. La delegació d'Urgell arribarà el mateix dilluns i s'allotjarà en una parròquia. L'Arquebisbe

d'Urgell compartirà les pregàries i activitats amb els joves el dia 30 de desembre.

L'organització de l'esdeveniment ha posat en marxa una xarxa de més de 200 parròquies de la diòcesi per acollir els 15.000 joves que es preveu que participaran a la trobada, procedents de diferents països europeus. Les parròquies, de la mateixa ciutat o de localitats situades en un radi de 30 quilòmetres a l'entorn de València, han facilitat l'allotjament en famílies i acolliran celebracions, pregàries, tallers i grups de reflexió durant els dies de la trobada.

Són activitats i encontres amb altres joves en els que s'aprèn molt, «van ser les primeres trobades de joves cristians que vaig conèixer i van ser molt impactants, i després les trobades internacionals amb el Sant Pare i la preparació de l'acolliment de la JMJ de Madrid que es va fer des del Bisbat també han estat importants, però el clima especial de Taizé t'enriqueix molt», considera Joan Cunyé, que ara ja participa en l'acompanyament de joves amb la Delegació de Joventut.

Entre les activitats previstes, destaquen els tallers sobre temes bíblics, d'espiritualitat, de compromís social, sobre qüestions de la societat actual, Europa, l'art, la cultura o la història de València. A més, la Catedral, diverses esglésies del centre de la ciutat i dues grans carpes que s'instal·laran al Jardí del Túria acolliran oracions comunitàries els dies 28, 29, 30 i 31 de desembre, en dife-

rents horaris. El programa d'activitats previstes es pot consultar al web creat per a l'esdeveniment, www.taizevalencia.es així com diversos vídeos de motivació.

Pregària a Berlín

La comunitat de Taizé

La comunitat de Taizé reuneix, actualment, un centenar de germans, catòlics i de diversos orígens protestants, procedents de més de trenta nacions. Per la seva mateixa existència, la comunitat és un signe de reconciliació entre els cristians i els pobles. Els joves que participen en aquestes trobades volen avançar conjuntament a través dels camins de la confiança i l'esperança, i aprofundir en aspectes com l'oració, l'aprofundiment de la fe i el compromís social. En anys anteriors, les trobades van tenir lloc a Praga, Estrasburg, Roma, Berlín, Rotterdam, Poznan, Lisboa, Barcelona, París...

AGENDA

► Dilluns, 28 desembre:

—Inici de la Trobada Europea de Taizé a València (28 de desembre a l'1 de gener). Un grup d'Urgell, viatge acompanyat de Mons. Vives. Fins al dia 1 de gener.

► Dissabte, 9 de gener:

—Trobada de les Conf. Episcopal en suport a Terra Santa, viatge a Betlem i Jordània. Fins al 15 de gener. Assisteix Mons. Vives en representació de la Conferència Episcopal Espanyola.

► Divendres, 15 de gener:

—Trobada de rectors i formadors de Seminaris a Madrid. Fins al dilluns 18 de gener.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Jo 1,5-2,2 / Sl 123 / Mt 2,13-18]. Sants Innocents, mrs. a Betlem i rodalia; santa Dòmina, vg. i mr.; sant Abel, fill d'Adam i d'Eva.

29. □ Dimarts [1Jo 2,3-11 / Sl 95 / Lc 2,22-35]. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David (s. XI-X aC), rei de Judà i d'Israel i profeta, conqueridor de Sió; sant Tròfim, bisbe.

30. □ Dimecres [1Jo 2,12-17 / Sl 95 / Lc 2,36-40]. Sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Felix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ Dijous [1Jo 2,18-21 / Sl 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; San-

ta Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

GENER 2016

1. □ Divendres [Nm 6,22-27 / Sl 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Capvuitada de Nadal: Santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Begoña; sant Concordi, prev. i mr.; santa Eufrosina, vg.; santa Almaqui, mr.

2. □ Dissabte [1Jo 2,22-28 / Sl 97 / Jo 1,19-28]. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia, i sant Gregori Nazianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església; Mare de Déu, auxili dels cristians;

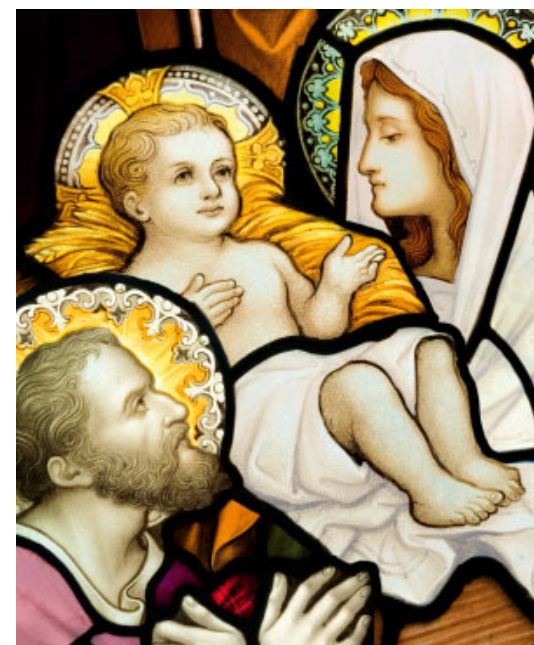
comemoració de la vinguda de la Mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i mr.; sant Adelard (753-826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, vg.

3. □ Diumenge vinent, II després de Nadal (lit. hores: 2a setm.) [Sir 24,1-4.12-16 / Sl 147 / Ef 1,3-6.15-18 / Jo 1,1-18]. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. v), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustinà); sant Daniel, mr.; sant Atanasi (o Tannari), mr.; sant Josep Maria Thomasi, prev. teatí, cardenal; beat Alan de Solminiac, bisbe; beat Ciríac-Elies de Chavara, prev. carnèlita.

La Sagrada Família

COMENTARI

Jesús es guanyava el favor de Déu i dels homes

La Saviesa del fill de Sira, llibre d'un mestre de saviesa a Jerusalem als s. III-IV aC, presenta reflexions i sentències fruit de la saviesa que ve de dalt i molt útils per a la vida humana.

La 4a secció de la 1a part parla de l'honor degut als pares, perquè el temor del Senyor implica deures familiars sobretot vers els pares. *Déu no oblidarà la pietat que tens del pare afeblit. Qui honora el pare expia els pecats.*

Després de l'himne a la primacia de Crist en la Creació i en la Redempció (1,15-20) i mostra l'exigència d'adhesió total a Crist (2,6-15), Col dedica el darrer capítol a la vida nova en Crist de tothom qui pel baptisme esdevé *home nou* desfent-se de l'*home vell* que era abans.

Tingueu els sentiments que escauen a escol·lits de Déu: l'amor gratuït de Déu experimentat pel cristià és font i model de l'estil cristià d'amor amb tres actituds concretes molt ben destacades: a) Com a coronament, estimeu-vos, que l'amor tot ho lliga i perfecciona; b) que la pau de Crist regni en el vostre cor; c) que la paraula de Crist tingui estada entre vosaltres en tota la seva riquesa.

L'escena final de l'Evangeli de la infància és un episodi d'adolescència amb la frescor de la primera tradició parlant de Josep i Maria com *els seus pares* sense cap retoc teològic.

Reconegut ja pels àngels, els pastors i els mags, ara Jesús pren la iniciativa i mostra la seva identitat amb precoç i gran intel·ligència; i en la filial relació única amb el Pare. *No sabíeu que jo només podia ser en les coses del meu Pare? Entre «les coses del Pare» no hi ha només la Casa/Temple de Déu sinó també el guanyar-se el favor de Déu i dels homes amb la fidelitat a la Paraula de Déu.*

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 1,20-22.24-28)

El Senyor es recordà d'Anna i va tenir un fill. Li posà el nom de Samuel, perquè era el fill que ella havia demanat al Senyor.

Elcanà, el marit d'Anna, va pujar al santuari de Siló amb tota la família per oferir el sacrifici anual i complir la prometença. Anna no hi va anar. Va dir al seu marit: «Quan hauré desmamat el nen, ja l'hi portaré; el presentaré al Senyor, i que es quedi allà per sempre més.»

Anna s'endugué Samuel a Siló amb un toro de tres anys, mig sac de farina i un odre de vi, i presentà el noi al temple del Senyor. Samuel encara era un nen.

Després d'immolar el toro, presentaren el nen a Elí. Anna li digué: «Senyor meu, ho juro per la vostra vida: Jo sóc aquella dona que un dia vaig pregar aquí mateix, davant vostre. Aquest noi és el que jo vaig demanar al Senyor, i ell me'l va concedir. Per això jo l'hi cedeixo: serà d'ell tota la vida.»

Després es prosternaren allà mateix i adoraren el Senyor.

▶ Salm responsorial (83)

R. *Feliç el qui viu a casa vostra, Senyor.*

Que n'és, d'amable, el vostre temple, / Senyor del univers. / Tot jo sospiro i em deleixo / pels atris del Senyor. / Ple de goig, i amb tot el cor, / aclamo el Déu que m'és vida. R.

Feliç el qui viu a casa vostra / lloant-vos cada dia. / Feliços els qui s'acullen als vostres murs: / emprenen amb amor el camí. R.

Senyor de l'univers, escolteu la meua súplica, / escolteu, Déu de Jacob. / Déu nostre, mireu amb amor el vostre Ungit, / fixeu-vos en el rei que ens protegeix. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jo 3,1-2.21-24)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres com ens ho té manat. Si complim el seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I per l'Esperit que ens ha donat coneixem que ell està en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 2,41-52)

Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb la peregrinació de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys pujava a celebrar les festes com era costum, i passats els dies, quan tothom se'n tornava, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin. Pensant que anava amb altres de la caravana, feren la primera jornada de camí. Al vespre el buscaren entre els parents i coneguts i no el trobaren. L'endemà se'n tornaren a Jerusalem a buscar-lo.

El tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i la seva mare li digué: «Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia». Ell els digué: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?». Ells no comprensaven aquesta resposta.

Després baixà amb ells a Nazaret i vivia sotmès a ells. La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor. A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes.

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sm 1,20-22.24-28)

En aquells dies, Ana concibió, dio a luz un hijo y le puso de nombre Samuel, diciendo: «Al Señor se lo pedí.»

Pasado un año, su marido Elcaná subió con toda la familia para hacer el sacrificio anual al Señor y cumplir la promesa. Ana se excusó para no subir, diciendo a su marido: «Cuando destete al niño, entonces lo llevaré para presentárselo al Señor y que se quede allí para siempre.»

Ana se quedó en casa y crió a su hijo hasta que lo destetó.

Entonces subió con él al templo del Señor, de Silo, llevando un novillo de tres años, una fanega de harina y un odre de vino. El niño era aún muy pequeño.

Cuando mataron el novillo, Ana presentó el niño a Elí, diciendo: «Señor, por tu vida, yo soy la mujer que estuvo aquí junto a ti, rezando al Señor. Este niño es lo que yo pedía; el Señor me ha concedido mi petición. Por eso se lo cedo al Señor de por vida, para que sea suyo.»

Después se postraron ante el Señor.

▶ Salmo responsorial (83)

R. *Dichosos los que viven en tu casa, Señor.*

¡Qué deseables son tus moradas, / Señor de los ejércitos! / Mi alma se consume y anhela los atrios del Señor, / mi corazón y mi carne retozan por el Dios vivo. R.

Dichosos los que viven en tu casa, / alabándote siempre. / Dichosos los que encuentran en ti su fuerza / al preparar su peregrinación. R.

Señor de los ejércitos, / escucha mi súplica; / atiéndeme, Dios de Jacob. / Fíjate, oh Dios, en nuestro Escudo, / mira el rostro de tu Ungido. R.

▶ Lectura de la primera carta de san Juan (1Jn 3,1-2.21-24)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no le conoció a él.

Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es.

Queridos, si la conciencia no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Y cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada.

Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▶ Lectura del evangelio según san Lucas (Lc 2,41-52)

Los padres de Jesús solían ir cada año a Jerusalén por las fiestas de Pascua. Cuando Jesús cumplió doce años, subieron a la fiesta según la costumbre y, cuando terminó, se volvieron; pero el niño Jesús se quedó en Jerusalén, sin que lo supieran sus padres. Éstos, creyendo que estaba en la caravana, hicieron una jornada y se pusieron a buscarlo entre los parientes y conocidos; al no encontrarlo, se volvieron a Jerusalén en su busca.

A los tres días, lo encontraron en el templo, sentado en medio de los maestros, escuchándolos y haciéndoles preguntas; todos los que le oían quedaban asombrados de su talento y de las respuestas que daba. Al verlo, se quedaron atónitos, y le dijo su madre: «Hijo, ¿por qué nos has tratado así? Mira que tu padre y yo te buscábamos angustiados.» Él les contestó: «¿Por qué me buscábais? ¿No sabíais que yo debía estar en la casa de mi Padre?». Pero ellos no comprendieron lo que quería decir.

Él bajó con ellos a Nazaret y siguió bajo su autoridad. Su madre conservaba todo esto en su corazón. Y Jesús iba creciendo en sabiduría, en estatura y en gracia ante Dios y los hombres.